

ДЪДО ЙОЦО ГЛЕДА

(По случай петнадесет години отъ смъртта на Ив. Вазовъ)

Разнесе се слухъ, че ще прокаратъ желѣзень пѣтъ изъ клисурата на Искѣра: инженери вече мѣрили тамъ. Тоя слухъ стигна и до ушитѣ на дѣдо Йоцо слѣпия.

Той бѣше слушалъ въ младини отъ врачански чорбаджия, чорбаджи Мано, какъ паши и голѣмци и френски инженери казвали, че желѣзница не е край да мине изъ устието, че милиони и милиони да се похарчатъ — на халось е...

— Какъ? Българска желѣзница?

Той не иска да повѣрва. Желѣзница изъ това устие, по тия стрѣмни мѣста, гдето конь не намираше мѣсто да закрепи копитата си по канаритѣ, гдето кози кракъ мжчно се задържаше по стенитѣ?

— Една голѣма царщина не се нае, та ние ли?

Но обадиха му единъ день, че се захваща направата на желѣзницата изъ устието. Селянитѣ се наемаха работници и слизаха долу при Искѣра.

Удиви се старецътъ.

— Види се, намѣриха се нейде по-учени инженери — свѣтъ голѣмъ! Френци ли сж пакъ?

Казаха му, че сж българи.

Смая се старецътъ.

— Какъ? Наши?... Български инженери? Гдето паши и учени френци казваха, че не може! Та сме имали по-учени хора, ние?... Ами милионитѣ, гдето казваше чорбаджи Мано?

— И милионитѣ си имаме... Който си има брада, има си и гребенъ.

Когато чу първитѣ пукоти на канаритѣ, които се